

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL:

PE UN AN	2-50 filleri
PE JUMĂTATE AN	1.30 "
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	3— cor.

APARE:

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 33
TOATE SCRIBRILE LA V. BERBECAR, KÖRÖS-BÖKÉNY

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.” (IOAN 14,6.)

„... pre tine nu te va
:-: nimeri.” :-:

(Ps. 91, 7.)

Putear-ar' acest cuvânt a făgăduinței, care are drept la împlinire verbală, acomoda la războiul de față?

Cu durere și mișcare adâncă cetim și auzim noi despre jertfele, cari tocmă din cercurile celor credincioși a denominațiunei noastre și a celor ce stau aproape de noi să pretind.

Nu-i minune, că suflete ispitite, suferinde sub durerea despărțirii au întreat, că oare așa cuvinte și în-sămnătate practică pentru frații, cari să luptă în sirele camerazilor necredincioși, devin răniți și cad, ca și aceia!

„Cădea-vor o mie alătorea ta, și zece mii de a dreapta ta: nu se vor apropia de tine (pre tine nu te vor nimeri, zice o altă traducere.) Asta stă aici ca o siguranță născută din convingere și conștiința de sine a psalmistului. Mângăiere în pericolul de moarte a prescris Luther acest Psalm.

Aici o vorba despre spaima nopții, așadară a groazei și temerei însoțită cu nesiguranța, care atacă sufletul omenesc. Mai departe: despre sage-țile (acuma glonțuri, grante și șrap-nelle), ce zboară ziua. Mai departe: despre ciurma (tifusul, cholera, ciurma), ce umblă prin întunec și prin bac-

terile ei mititele face pre uriași ca neputincioși și-i aruncă jos. În sfârșit boala moleșitoare, care în miezul zilei cercărei științifică și prin microscop și cultura curățeniei a dovedit și descoperit în iritatorii ei, de multe ori punând pre cercători pe scândură și pre biruitorii ei păruți în deplina știință a piericului fi aruncă pe patul morții. Cluj

Cât de adevărat și lămurit vorbește cuvântul lui Dumnezeu nainte cu mii de ani despre neputincioșia oamenilor față cu puterile nimicirei ale vieții omenesti!!!

Și contra la acestea a aflat psalmistul una asigurare, că numai preciei nelegiuiti îi va nimeri (v. 8.) ca o respălțire, la care dreptul credinței vechiutestamentale se va uita cu desfățare.

Pentru ce nu-i moartea, pericolul, suferința, foametea, lipsa prin silnicie și uriciunea oamenilor în general delăturată pentru cei „drepti. cei credincioși”, cari să mângăia cu scutul și umbra celui Preaînalt și Atotputernic (v. 1.), cari zic către Domnul: „Adăpostul meu și cotătuia mea, Dumnezeu meu, în care mă încred”; cari nu mai puțin sunt probați în adâncurile mizeriei, preste a căror suflet trec toate apele și cari în tot soiul de cercetări își frâng capul cu întrebările lui Iov despre „enigma vieții” și trecerea a tot ce e pământesc?

Pentru ce este rugăciunea de multe ori de tot altcum ascultată, de cât corespunde gândului, sâmtului și dorinței noastre ?

Pentru ce pășește calea soartei a unora de multe ori așa tare și neînfrânt de lupta rea și rugăciunea omenească, și dacă inima tremură pentru aceea, care a cerut cu mare căldură binele și scăparea, ținerea și siguranța bărbatului, și a părintelui, a fratelui și logodnicului ?

Pentru ce să frânge aici așa de neproportional iute și pe neașteptate viața asemenea unui arbore, care să păru a fi destinat încă pentru zeci de ani, și concentrează în sine folos, putere și scop, până când colo un fiu de om purtred, bolnavicios, luiși și altora ca sarcină, petrece zeci de ani pe pat și își dorește apropierea zilei rescumpărării, care înse nu vrea să vină ?

Pentru ce — pentru — pentru cel pentru ce nu devine zisa cea cu credința tare a psalmistului ca o realitate fără de excepțiune ? Pentru ce nu-i în consunare cu pățania zilelor noastre ?

Pentru că — deci pentru că preste fiecare, și preste încrederea credinței îndeplinită stă o mai înaltă voință a lui Dumnezeu ca o putere suverenă a hotărârii pentru singularul fiu de om și soarta lui, pentru că nu sunt numai căi ale vieții ci și „căi ale morții“, pentru că preste viața de aici, stă viața de dincolo ca scopul (a trecerii prin cele temporale).

Nelegiuitul „cade“, când nimerit de glonț să pleacă la pământ, dreptul (cel întru Christos îndreptat) cade lângă el și să pare a fi părtaș la tot aceea soarte, dară totuși nu! Sufletul său desfăcut de corpul muritor a ajuns scopul lui.

Acest scop e acuma, deoarece viața în plinitatea puterii ca un arbore desrădăcinat prin furtună într'o noapte dintr'odată, tot aceea, ca și când în vrsta înaltă să salută și dorește moartea ca scăpare de slăbiciuni și neputință.

Aceasta perspectiva a terminării într'o viață continuată în nemurire, ce este în om, nu avea psalmistul încă. El stătea încă sub constituțiunea vechiutestamentală „a adăugirii către părinți“. Aici are valoare, și dacă într'un înțeles cu mult mai înalt cuvântul poetului: „Viața nu-i cea mai înaltă a bunurilor“, cel puțin cea de aici. Cea mai înaltă a bunurilor este „viața vecinică“.

Lucrul rescumpărării în Christos dă și acestui cuvânt vechiutestamental o altă direcțiune. Este că rămâne locului, precum fiecare cuvânt a Scripturii își păstrează însemnătatea sa în locul său. Și aceasta este: că cel ce stă sub scutul celui Preainalt și pentru viața sa corporală să poate pune liniștit în mâna Dumnezeului său, dară ca el să spună cu învățătorul său: Dară nu a mea, ci a ta voie să se facă! Aceasta nu ia rugăciunii ascultabilă puterea și încrederea ei, ci încă face rugăciunea ca aceea, ce trebuie să fie: pune în mâna cerescului său Părinte soarta și griju sa pentru viitorul cel mai de aproape și mai departe, și ne știm scutiți și zicem: „Adăpostul meu și cetățuia mea, Dumnezeul meu, în care mă încred!“

Din Wgo.

Epistola lui Pavel către Efesenii. :-

Continuare.

De H. Meyer.

Cap 1, v. 10. „Pentru pregătirea (împlinirea).“ Toate câte și-a propus Dumnezeu, acelea le și duce la îndeplinire; desigur, și tocmai așa, cum El și-a propus-o. Noi putem fi siguri la aceea, și nici nu să poate altcum gândi: „Toate hotărârile sale vin din cugetarea sa sfântă dumnezească, din iubirea sa dumnezească, și din credincioșia sa dumnezească. Ele toate privesc numai împlinirea cugetărilor și planurilor iubirei sale, împlinirea voinței sale bună, bineplăcută, dese-

vârșită, sfântă și dreaptă. (Rom. 12, 2.) Ele toate vin cunoștinței a tot lucrul, a tot ce-i spre viață și prosperitate, spre mântuirea și fericirea fiilor săi bun și de lipsă, precum și tot aceea, ce împiedică fericirea lor deplină, le-ar fi spre stricăciune și le servește, spre nefericire. — El nu are numai deplina cunoștință de toate, El nu-i numai cu cuget și iubire și credințioasă desevărsită, nu este numai voia Lui cea totdeauna bună, plăcută, sfântă, dreaptă, iubitoare și desevărsită (Rom. 12, 2.), ci El este cel preînțelept: El a făcut toate prin înțelepciunea sa (Prov. 3, 19. 20; 8, 24—30; Ier. 10, 12; 51, 15.) — Toate, câte El și-a propus, acelea și le-a propus prin înțelepciunea sa desevărsită. Omul cel nepriceput și și nebun își poate propune cele ce nu-s potrivite, sau, ce nu poate duce la îndeplinire (Luca 14, 28—30.) — Inse nu preînțeleptul Dumnezeu: El își propune numai ceea ce El și vrea, și și poate în fapt și de sigur va împlini. Propunerea Lui privește deplina și vecinica mântuire a tuturor aleșilor săi și onoare și lauda și gloriificarea marelui și sfântului Său nume, — la aceasta nu poate și nu lasă El ca să lipsască ceva: Darea unui-născut Fiul al Său și tot aceea, ce El a lucrat și lucrează la aceasta, ne arată serioșitatea propunerii Sale și că El de sigur vrea să-l ducă la îndeplinire, și o și poate.

„*Plinitatea timpurilor.*” Dumnezeu face toate la vremea Sa, — la vremea cea hotărîtă de El însăși, după voia sa liberă și suverenă și de El creată și pregătită: „Când a venit plinitatea timpului, a trimes Dumnezeu pre Fiul Său, cel născut din femeie, venit sub lege; să rescumpere pre cei de sub lege, ca să primim înfierea.” (Gal. 4, 4. 5.) El va face toate, câte și-a propus, nu numai de sigur, ci și foarte punctual la vremea de El hotărîtă și pregătită, — nu mai nainte nici mai târziu: Planul Său cel mare de mântuire este întreg

și tot așa, cum e de punctual, și stă el pe veci neclătit.

„*Ca să întrunească toate în Christos.*” „Dumnezeul nostru este unicul Dumnezeu.” (V. Moisi 6, 4; Marc 12, 29; I. Cor. 8, 4—6.) Dumnezeu mântuirii, Tatăl și Fiul și sf. Spirit este numai consunare, armonie și unitate cu sine însăși și în Sine Însăși; un unic Dumnezeu. Și precum este El în Sine o armonie și unitate, un unic Dumnezeu, așa sunt și toate scopurile Sale, toate câte El a creat, toate planurile și propunerile sale, toate lucrările sale, o *armonie și unitate mare*. Numai prin satana, și prin păcat, care a venit în lume prin el, s'a ruinat aceasta consunare, armonie și unitate. Nu în Dumnezeu, dară în creatură: Întrucât înfrurirea satanei ajunge și a ajuns păcatul prin el, a încetat toată consunarea în, și spre bine și toată armonia și unitatea celui bun și spre bine, și au pășit în locul lor neînțelegeri, disarmonii, înstreinări, disgesturi, nelegiuiri, contraste, vrăjmașii, ură și amărăciune; toate sunt contra creatorului și contra una la alta. Planul și propunerea Dumnezeului iubirei vecinică și milei și îndurării vecinică este, a strica tot lucrul satanei și iarăși a vindăca, și a-l face pre el nestricăcios. Toate, câte a stricat satana, vrea El să învingă și să-l delature (I. Ioan 3, 5.), pre toți aleșii săi vrea El să-i reînnoiască și să-i facă ca învingători a păcatului, a satanei și a lumii și să aducă iarăși o deplină consunare, armonie și unitate cu El Creatorul și între olaltă.

„*Să fie întruniți*”, zice sf. Spirit. Nu adunați întruna, cumva, ca cum am aduna niște bastonae carne, ca să se îndrepte, le legăm în snop, ci așa, ca ei în Creatorul lor, isvorul existenței lor, din acruși unitate ei nici odată n'ar fi trebuit să pășască afară, să răsară și să fie una cu El și cu aceasta și între olaltă în și cu El, să fie o mare unitate. (Ioan 17, 21—23.) Așa, ca ei să fie cu El și la olaltă de un cuget, un Spirit

una voie, una ființă și una viață împărtășiți, întruniți la oaltă, o unitate, sau a vorbi în pildă: Sunt un baston. „Întruniți”: — Foile unei carte sunt, sau să culeg la oaltă, înse conținutul cărții sunt, sau să *întrunesc* (componesc). Culegerea se poate ceva pe din afară, întrunire poate fi numai ceva pe din lăuntru. O „întrunire” (constituire), să zicem, o constituție de stat ori asemenea ceva, va avea și ceva scopuri externe, apucabile, — ființa ei înse trebuie să fie ceva lăuntric, trebuie să aibe spirit și viață, ea nu-i iertat să fie numai din principiile vorbite zidită, ci și tot aceea ființă, tot acela spirit și tot aceea cugetare a constituitorului. Mai mult e aici vorba la toți, cari au să fie întruniți, pentru cugetarea cea asemenea dumnezească la toți, pentru iubirea, viața și ființa de asemenea la toți și pentru întrunirea de asemenea a inimei tuturor. Unele adunări sunt prin o fasiune comună și prin adunări comune, doară și prin principii comune, scopuri și lucruri comune întrunite, dară nu prin viața și ființa asemenea dumnezească cea ce ar avea toți membri și nu prin iubirea și cugetarea cea asemenea devodită, reasumat: diferența între acea ce este, și între aceea ce ar trebui să fie, este foarte mare și lipsa cea mare și urmările ei cele rele să descoper în mod foarte duros.

„În Christos”. Numai în Christos pot toate acestea fi și a se întâmpla. Numai Dumnezeu poate lucra aceasta întrunire și El o poate numai „în Christos”. El este unicul și sângurul mijlocitor între Dumnezeu și și păcătosul cel căzut și devenit vrednic de blăstem și condamnare. Numai în El a împăcat Dumnezeu luiși lumea și numai în El o putu El. (II. Cor. 5, 18.) Nu axista și nu există dela căderea în păcat altă posibilitate, — nici pentru Dumnezeu, nici pentru oarecare creatură, — a împăca pre om cu Dumnezeu, a-l face părtaş de viața și ființa dumne-

zească, și a-l uni cu Dumnezeu, decât numai în Christos, nimene nu poate fi în Dumnezeu, de nu va fi în Christos. Cel ce nu are pre Fiul, nu are nici pre Părintele Fiului. Toți trebuie să onoreze pre Fiul: Cel ce nu onorează pre Fiul, acela nu onorează pre Părintele (Ioan 14, 6; Fapt. 4, 12; Ioan 10, 30; 5, 22. 23.)

„Și cele din ceruri și cele de pe pământ.” — Toate oștirile cerești, toți ingerii sfinți în cer și toți oamenii sfântiți lui Dumnezeu și toți fiii lui Dumnezeu pe pământ, — domniile, stăpânirile și autoritățile cerului și ucenicii cei ce rabdă cea mai mare înjosire, sărăcie și mizerie și purtători de dispreț ai Domnului, — ceata cea mare, nenumărată a spiritelor dreptilor desevărsiți și tot așa ceata cea mare a celor aleși, cari încă au să fie mântuiți din lume și din păcatele lor, renăscuți, sfințiți și desevărsiți. — Toți aceia, cari sunt de cuget, spirit, viață și ființă dumnezească împărtășiți, prin Christos, dela care toți derivă și care este „capul a toate domniile și autoritățile (Col. 2, 10.) „Pre care l-a pus Dumnezeu de-a dreapta sa în cer, preste toată domnia, puterea, stăpânirea și toate, câte să pot numi, nu numai în asta lume, ci și în cea viitoare; și a pus toate sub picioarele lui, și l-a pus pre El cap bisericei preste toate, ce sunt aici corpul lui, adică, plinitatea aceluia, ce împlinește toate în toate.” — „să fie întruniți”, — întruna cu Dumnezeu și întruna la oaltă — „în Christos” și „prin Christos.”

Servul.

Dela Christina Roy.

(Continuare și sfârșitul.)

A doua zi, foarte de dimineața merse Method cu Ondrei în pădure după lemne; ei oboriră un stejar mare și ajunseră numai seara acasă. Obosiți, cum erau, cinară cu mare

poftă și să culcară. Nici unul nu observă, că casnicii așa deosebit priveau la Method. Dimineța, înainte de a merge la dejunare, întimpină țărănul pre serv în grădină. „Method, rogu-te, vino aici!” strigă Ondrașic.

„Ce poștești D-ta stăpâne?”

„Eri fu la noi bătrînul David și ne-a povestit așa lucruri minunate, că eu nici nu le pot crede.”

Method zimbi și să uită la el clar și eu iubire.

„E adevăr, în fapt ai venit tu în Hradova pentru bătrînul ovreu?”

„Da, pentru el!”

„În adevăr?” strigă de din napoi Rașo.

Method să întoarse. „Și tu nici nu m'ai cunoscut?” zise el vesel.

„Eu?”

„Da tu! Aduci-ți aminte de acela tinăr, căruia i-ai povestit tu în Wrad-dock despre satul tău și despre bătrînul David?”

„Ach, acuma 'mi aduc aminte,” el să apucă de frunte; „nu înzădar m'am tot adus aminte de cineva vă-zându-te! Dară atunci purtai tu barbă și haine orășești — și astăzi!”

„Dapoi, doară vă plac eu astăzi și așa!” rise Method.

„Dară dacă-i adevăr, ce spuse bătrînul David, tu nu ai fost nici când mai nainte serv, nici născut pentru lucrul țărănesc!” zise Ondrașic.

„E adevăr; eu am moștenit dela părinții mei o posesiune ceva mai mare, decât a voastră.”

„Ach, cum ai putut așa trăi între noi,” să minunară amândoi, „și a te înjosi într'atâta pentru acest ovreu?”

„Eu cunosc pre un Fiu regesc, și și voi îl cunoașteți, care a părăsit tronul și coroana și a servit 33 de ani din iubire către mine nevređnicul. Oare să nu servesc eu, ticălosul de mine nici doi ani, din iubire către un om, pre care El l-a iubit? Afară de aceea m'o fost bine la voi, voi m-ați iubit, și eu sper, că nici la voi nu am fost înzădar. Cine știe, ce mă mai așteaptă în viață, un serv țărănesc este că abea o să mai fiu, dară

aceea una o știu, că cei mai fericiți ani a vieții mele au fost acești doi, unde eu, și dacă numai foarte puțin, putui fi asemenea Domnului meu, și mi-a fost iertat a fi servul lui Ondrașic.”

Fața cea prietinoasă a tinărului deveni serioasă, mai departe nu ajunseră în vorbe, deoarece fură chiamați la dejunare. Dară că și la masă s'a mai vorbit despre aceasta cauză și mai ales după amiază, când erau toți în odaia cea nouă alui Samco, e sigur.

Capitolul 8.

Și iarăși era Dumineca după amiază. Negură de toamnă să așeze preste munți și preste văi; frunzele picau. În pădurea de stejari, în tot acela loc, unde povestise odinioară Method, cum au venit rândunelele acasă, unde o turmă de copiii îl încunjurase ascultând și Samco Petraș ședeau, dară sângur. Method nu era aici, ah, el nu mai era în Hradova; înzădar priveau după aparența cea svăltă, plăcută. Copiii nu mai strigă: „Unchiule Method, unchiule Method!” deși arătau unul altuia mai multe mărunțișuri de amintire, cu care i-a cinstit el nainte de a merge. El a sfârșit serviciul său la Ondrașic și a zidit casa sa, despre care s'a ivit acuma, că el nici când n'a făcut-o pentru sine, ci numai, ca să arate la Hradoveni, cum să poate folosi locul și pământul. Și așa pe neașteptate, cum venise, s'a și dus iarăși. Nimenia nu-l putea opri, dapoi că el nu era dintre ei.

Sameco propti capul pe mâni, și pentru că nimene nu-l vedea, plângea — oh a cătea oară! — pre cameradul cel bun. El știa, că așa unul nu va mai avea. Când precugeta, câte s'au schimbat în acești doi ani; cum erau acuma la Petraș de fericiți și regulați, părinții, surorile, cumnatul, el cu Dorca în casa cea frumoasă alui Method! Când gândea la familia cea fericită alui Podhaischi și nainte de toate la Ondrașic, cum

serviau aceștia lui Dumnezeu, nu putea el de ajuns mulțami Domnului pentru aceea, că a trimes pre Method, și că să caute pre bătrînul David, și că el la aceasta îi află pre ci toți. Oh, ce bun era Dumnezeu!

Tînărul bărbat să uită în jurul său; el își aduse aminte, cum ședea aici cu Method la olaltă; și să părea, ca și când l-ar vedea povestind despre rîndunele. Da, așa sbură și el într'o țară mai caldă; dară el nu se va mai întoarce napoi în cuibul, care l-a zidit. Vecinii au auzit, că el casa „de pe baltă”, cum o numiră ei, a zidit-o pentru bătrînul David din banii, pre care i-a dat nepotul său, și că David va putea să trăiască acolo ca un om bogat; că el a moștenit mult dela nepotul său.

Method și-a fost plănuit-o frumos, că ei doi, Sameco și Doarca să poarte grija de bătrînul, ca el să nu fie sîngur, și el îi iubea pre ei. Dară bătrînul nu voia. Pre el îl apucă un dor, a cerceta mormintele fiicei, ginerelui și nepotului și a fi acolo lângă ei înmormîntat, ca, și dacă nu în viață, baremi în moarte să fie la olaltă.

Atăta să știa în sat. Înse Sameco știa, că bătrînul David ar fi murit, de sigur ar fi murit, de ar fi trebuit să piardă pre Method. El nu să minună, el o înțelese. De multe ori ar vrea și el, deși are părinți buni și o soție iubită, să se scoale și să grăbească după el. Așa dară alui Ondrașic și alui Petraș cumpărară casa pentru copii. Bătrînul le-o dădu pe jumătate în cinste, și coliba lui o cinsti bătrînei Podhaisechi, ca să facă loc la tînări. care erau mulți. Astfel petrecură pre bătrînul, când merse, încă multe urări de binecuvîntare.

Ani îndelungați a trăit el în acest-sat, oamenii să învățaseră cu el, și în urmă să făcu alt om din el; ei își vor aminti de el. Dară oare uita-vor ei pre acela, care numai așa puțin, numai doi ani petrecu între ei? Uita-vor ei pre Method?

Da, ei îl vor uita; cî oamenii au pentru binefaceri o scurtă amintire. Dară încă mult timp va să treacă, că un vecin ve aminti celui alt, cum era, când a servit servul lui Ondrașic în Hradova. El a dispărut; dară lumina și iubirea, care el a sămănat-o în aceia ani, au răsărit și cresc. Fina.

PENTRU COPIII NOSTRI.

Compus de R. S.

Dumnezeu iubește și pre copiii cei răi.

„Ce fel de copii iubește bunul Dumnezeu?” întrebă învățătorul de elevii scoalei duminicală. „Copiii buni! Copiii buni!” respunseră câțiva. Învățătorul tăcu și copiii nu știură, că oare bine au respuns ori ba. După puțină vreme le spune el: „Domnul Iisus iubește și pre copiii cei răi.”

La aceasta să spăimîntară copiii și o fetiță mică întrebă, că adevăr să fie asta. Dupăce învățătorul es-

plică, că-i așa, că este scris, că Dumnezeu iubește lumea întregă și în lumea asta nu-i nici unul, care să facă bine, începutu a plînge și zise: „Cât de mult mă bucur acuma, că eu sunt o fată atît de rea.”

Astfel a apărut mai întîiu în viața acestei fetiță aurora milei lui Iisus Christos prin evanghelie, a topit inima ei în lacrimi într'atîta, că s'a predat Domnului.

Dumnezeu iubește pre fiecare copil, nu pentru aceea, că ei sunt răi, ci pentru că El e bun, nu pentru aceea,

că ar fi vrednici de iubit, ci pentru că El e plin de iubire: Dumnezeu este iubirea. Fără îndoială au fost și aceia copii păcătoși, capricioși nesupuși, pre cari i-a chemat Domnul Iisus la sine și i-a binecuvântat; El n'a spus: „Lăsați să vină copiii cei buni la mine,” ci „Lăsați să vină copiii la mine.”

Dacă ar umbla Domnul Iisus și astăzi pe pământ, ar predica evanghelia, ar învăța poporul și ar binecuvânta copiii, ce fericit te-ar face pre tine, dacă părinții tăi te-ar duce la El, ca punând mâna sa pe tine să te binecuvinteze. El de sigur te-ar primi.

Deși El nu-i aici, totuși poți veni la El. El te vede pre tine, ascultă rugăciunea ta, te iubește pre tine și știe, de ce ai lipsă, dacă ești copil rău și păcătos, totuși te primește și te cheamă la sine. Poți vorbi către El, adică te poți ruga, El îți va ierta păcatele tale și vindecă inima ta cea bolnavă. Nu ai vrea să vii la El, încă astăzi, așa cum te afli? Vino, Iisus e bun, El te primește și te face pe veci fericit!

Sinceritate.

George Washington, președintele de odinioară a Statelor unite din America, a fost fiul unui farmer simplu din Virginia. Deja ca copil s'a dovedit el cu sinceritatea și iubirea sa de adevăr, din care urmare a fost la toți plăcut.

Oarecineva l-a cinstit pre el cu o săcurice mică, de care el foarte s'a bucurat. Dupăcum e aceasta obiceiul la copii, tot lemnul, care 'i veni în cale, căpăta câte o tăietură de săcurice.

Într'o zi probă el artistica sa de tăiat pe un păr (pom) frumos a tătului său. Un ic adevărat tăie el din pom, pentru care trebuia să se nimicească pomul. A doua zi găsi tata său aceea și și aceea observă el, că cineva o fi făcut aceasta din răutate. Pomul el însăși l-a sădit și într'atâta

fi părea de rău după el, că a dat poruncă aspră pentru aflarea păcătosului.

„Cinci guinee (mai mult de 120 coroane) ași da,” strigă el, „dacă ași ști, că cine era acela om, care a ciuntat pomul meu.”

Dară osteneala lui era înzădar; nici în urma păcătosului nu putu ajunge, așadară trebuia să se întoarcă către casă întristat și neîndestulat.

Pe cale să întâlnească cu micul său fiu George, în acărui mână era săcuricea cea mică. În aceea clipă își aduse tata aminte, că de sigur fiul său e făptuitorul. În voia sa rea grăi el copilul:

„George, nu știi tu că cine a ciuntat eri părul meu cel frumos în grădină?”

Copilul stătu o minută și să gândi, apoi cu sinceritate răspunse acestea: „Da, tată, eu nu pot minți. Nu sunt în stare la aceea! Eu am făcut-o, cu săcuricea cea mică.”

„Fiule vino pe brațele mele!” strigă tata.

De vitejie să ține aceea, dacă cineva îndrăznește a mărturisi adevărul; aceea mai mult ajunge, decât o mie de peri, și atuneși dacă ar fi îmbrăcați în argint și ar rodi fructe de aur.

Șerpele de aur.

Odată merse un copil în cimitir (morminți), unde văzu pe o cruce de lemn un șerpe de aur, care a fost pe ea acomodat ca obiect de podoba, ori ca simbol. Copilului îi plăcu asta foarte, ar fi dorit a și-o însuși. La șerpele de aur gândea el când se culca și când se scula. După școală merse sângur în cimitir, a cercetat crucea și a probat, că oare mișcă-se șerpele. Când observă, că se mișcă, să spărie el și fugi. Dară dorința lui după șerpe nu l-a lăsat în liniște, toată ziua numai la aceea gândea. Șerpele 'i să părea tot mai aurit.

A doua zi iarăși mișca el aceea, astăzi să mișcă mai bine pe cruce. Mână lui tremura foarte! O sâmti, că-i roși fața și fugi iute acasă. Dară dorința după șerpe fugi cu el și crescui tot mai mare. Șerpele, șerpele! Oh că plăce-ți-ar! În sfârșit ajunse dorința mai puternică, decât glasul cel dojenitor a conștiinței. În întunerecul sărei fugi el afară în cimitir, luă jos șerpele și-l ascunse acasă între jucăriile sale. Acuma era în posesiunea aceleia, ce și-a dorit de mult. Dară vai! Noaptea s'a visat despre cruce, pe care nu mai era șerpele. Crucea s'a mișcat, a venit la patul lui și cerea dela el șerpele. Așa s'a întâmplat aceea și a doua zi noaptea: șerpele să înfocă și arse pre copil. Era frumos, dară și rău; și de câte ori să uită la șerpe, 'i roși fața și inima-i bătea până la gât. Nu avea liniște până atunci, până într'o seară luă șerpele și-l duse la cruce și-l puse la loc. Crucea își căpătă șerpele, iar copilul își redobândi liniștea.

Acuma înțelese el acela vers biblic, pre care îl învățase în școală și nu l-a înțeles până acuma: „Nimene fiind ispitit să nu zică: Mă ispitesc de Dumnezeu, că Dumnezeu nu este ispitit de rău, și nu ispitesc pe nimene.“ (Iacob 1, 13.) În propria sa viață o pățise, că conștiința bună este un tezaur scump.

Ce smântă avea perina?

Pânăcând Ana nainte de a se culca ofta către Domnul, era Sofie cu diferite nimicuri ocupată, și nu s'a rugat până nu ar fi adormit. Ana s'a culcat și-i urmă sora ei ușuratică. Ana s'a culcat în numele lui Iisus, așadară ce ar fi și putut-o conturba în somn, înse Sofia nu putea adormi, când să întorcea pe o dungă, când pe cealaltă și tot ofta: „Perina-i așa de turtită ca scândura și așa de tare ca piatra. Cine poate dormi pe asta perină?“ „Eu știu pentru ce nu-i cu

ticneală perina ta“, zise Ana în sfârșit. „Și pentru ce?“ întrebă Sofia uimindu-se. „Nu este în ea rugăciune“, răspunse ea cu grăbire.

Sofia nu o știu o câteva clipe, ce să răspundă, dară nu preste mult sări ea din pat, ingenunchiă, s'a culcat iarăși. Perina, care era mai nainte atât de tare ca și când s'ar fi schimbat. Cât de dulce s'a odichnia acuma pe ea. „Așadară asta a lipsit perinei“, șopti ea în sine, de acuma nu s'a mai era așa tare. De acuma nainte nu s'a mai culcat nici când fără de rugăciune. Asta-i aceea, ce lipsește din multe mii de perine, și uneori e perina așa, ca și când ar conținea spini, care nu lasă pre bieții oameni să doarmă, adică: „dacă nu este rugăciune în ele!“

Biciul.

Micuța Erna merse la preumblare. Calea către casă ducea prin parc și cum vedea, că arborii și tufșurile așa frumos strălucesc de razele soarelui, începu a cânta veselă: „Apunere aurită ce frumoasă ești!“

Dintr'odată auzi ea nașoia ei o pocnitură de biciu, de care să spărie foarte. „Te-ai spăriat! Așteaptă cu știu și mai bine pocni!“ La aceasta pocni așa tare de-asupra copului ei, că ea fugi îngrozită. Înse copilul cel rău fugi după ea și lovind-o cu biciul pe spate strigă: „Stai îndată, ori te șbiciuesc!“ O prinse tare de braț, care plângea și îl ruga: „Lasă-mă, ce vrei cu mine?“ Și iarăși voia să fugă, înse copilul cel rău mai odată dădu cu biciul și lovi biata fetiță preste brațul gol, așa, că se văzu o vargă roșie.

Erna începu în durerea ei a plânge cu glas și să uită împrejur oare nu-i vine cineva întru ajutor. Acuma ajunse, privirea ei între tufșe, unde zări ceva obiect scilpitor, care ca și când ar fi fost chivera (ciaco, mița) fratelui ei; și ca și când ar vedea strălucirea unei sabie, care a obicei-nuit el a purta când să joacă cu pri-

ctenii săi de-a cătanele. Oh, de ar fi acela fratele ei. „Andrei, Andrei, vino la mine!” strigă ea din toate puterile. Dară copilul cel rău rise de ea și zise: „Nu-i aici Andrei, tu ai să mai ascuți câtva, cum știu eu pocni.” Și iarăși începu a da cu sbiciul naintea fetiței. În asta clipă săriră dintre tufișe patru copii înarmați cu pușche și săbii. Andrei auzi strigătul soruței sale după ajutor și s'a grăbit acolo cu soții săi. Când copilul cel rău i văzu pre ei, o luă la fugă. Dară Andrei comandă: Soldați fugiți după el! și nu preste mult îl prinseră. Andrei scoase biciul din mâinile lui, pânăcând prietenii săi ținură tare de el. Erna trebuia să spună, ce a făcut cu ea.

Când văzu Andrei varga cea roșie pe brațul soruței sale, sa întristat foarte, că acest copil făcu așa ceva. Și după ce toți patru i-au dat lecție bună, l-au îngăduit, dară biciul nu i l'au dat napoi, pentru că văzură, că nu-i a lui. „Acest biciu e a tatălui său, a cărașului, îl va duce dela mine,” zise Andrei.

Acuma petrecură cei patru soldați pre Erna frumos acasă, pânăcând sbicuiitorul cel înrăutățit se duse pitulit Tata lui, cărașul, în aceea scară căută biciul său pe tot locul, dară nu-l găsi.

Andrei spuse acasă, ce s'a întâmplat și zise: „Biciul îl voiu acăța afară naintea ferestrilor, cărașul trece de multe ori pe aici, își va cunoaște proprietatea și o va duce acasă.” În fapt o și făcu el așa, acăța biciul pe păretele căsei. Trecătorii să uitau uimiți la el. Odată trecu și cărașul pe acolo, și văzând biciul, stătu el locului și gândi: „Oare treaz sunt ori mă visez? Dapoi că aici atărnă biciul meu!” La aceasta merse el în casă și întrebă, că oare nu găsiră un biciu. Acuma-i spuseră cele întâmplate și i-au dat sbiciul. Inse cărașul s'a mâniat foarte pe copilul său cel rău și îl bătu cu codoriștea tot aceluși biciu așa că nu mai voia să iee acela nici odată în

mâna sa. Astfel căpătă copilul cel rău pedeapsa meritată. Erna nu mai trebuia să se teamă, că va mai fi lovită de acela copil.

Cele patru persice.

Un țăran aduse din oraș patru persice foarte frumoase. Copiii acuma văzură întâiași dată acest fruct. S'au minunat foarte și s'au bucurat de „merele” cele cu fața galben-roșie. Tata împărți fructele între cei trei fii ai săi și a patra o căpătă mama.

Seara, când copiii merseră la odichnă, întrebă tata de ei: „Deci, cum v'au ticnit persicile?”

„Foarte fine au fost, iubite tată,” răspunse cel mai bătrîn, „e un fruct foarte frumos, puținel acriu și totuși de așa gust plăcut. Sâmburele ei l-am sămănat și voiu crește din el un pom.”

„Bine-i!” zise tata, „tu te ai îngrijit economic și pe viitor, cum să și cade unui țăran.”

„Eu mâncai a mea îndată,” zise al doilea, „și am aruncat sâmburele și mama mi-a dat jumătate din a ei. Oh, ce bine pica gurei mele, numai așa să topia în gură.”

„Tu este că n'ai făcut-o înțelepțește, dară totuși copilărește,” răspunse tata.

„Și tu Edmund?” întrebă el mai departe. Edmund răspunse cu modestie și sincer: „Eu am dat persica mea copilului bolnav a vecinului, lui George, care are mari fierbințeli. El nu voia s'o primească, dară eu i-am pus-o pe pat și am mers.”

„Deci, cine a făcut-o mai bine cu perseca sa?” întrebă tata.

Acuma ziseră amândoi: „Fratele nostru Edmund!” Inse Edmund tăcu și mama îl îmbrătoșă cu lacrimi în ochi.

Să răspândim foiele „ADEVĂRUL”
„HAZELE AUROREI” și „CHRĂȘTINUL”.

DIN FĂURIE.

Că câte ocațiuni bune au lăsat mulți părinți trecătoare, ne spun scrierile unor fii de pe câmpul luptei, unde vorbește Dumnezeu într-o limbă puternică cu ei, cari stau față de eternitate. Una epistolă îndreptată dela un fiu către mama sa sună între altele astfel: „...Ceva înse, iubita mea mamă, trebuie față de eternitate, naintea căreia stau să te întreb. Bine știu eu, că un copil nu are dreptul, a se judeca cu mama sa, sau doară a o acuza. Nici mie nu mi iertat și nici nu vreu. Dară trebuie să te întreb, iubită, bună mamă, tu ne-ai învățat pre noi, trei fii ai trăi, atâtea bune și frumoase, adevărate și nobile, ție îți mulțămim noi, dacă am ajuns oameni bravi și bărbați germani, dară mamă, mamă, pentru ce nu ne-ai învățat tu a ne ruga? Aici afară trebuia să întimpin eu pre Dumnezeu cel mare și sfânt. De ce numai aici afară? Dacă cad astăzi, atunci mi iertat a muri în pacea Domnului meu Iisus Christos. Dară mamă, iubită, unică mamă, oare revedea-ne om noi în eternitate, dacă tu aici în viața asta nu găsești pre acela Dumnezeu, pre care eu l-am găsit?” Aceasta era o lovitură aspră — nu numai pentru o inimă sfâșiată de mamă, dară și pentru o conștiință trezindă a unei mamă germană. Acela fiu a căzut în tot aceea zi în luptă. Dară oare numai acolo e așa? Oare nu sunt și în patria noastră mii și mii de mame, cari plâng pre fiii lor, cari stau pe câmpul de luptă, și ei nu au fost învățați, îndemnați și creșcuți în rugăciune? Oare nu să află și între noi așa părinți, și mai ales mame, care în vremea cea prețioasă a păcei au știut să dea fiilor și fiicelor lor drumul a umbla după poftele inimei lor, și în așa căi și locuri, cari nici de cum nu le stă bine, și pentru

care fiind muștrați au lăpădat sfatul cel bun și pre fiii lor nu i-au îndemnat, nici nu s'au rugat cu ei, și nici pentru ei, dară nici vorba nu-i, că i-ar fi învățat a se ruga. Acuma, dacă nu cumva i-a fi învățat lipsa a se ruga, e târziu pentru ei, mama nu-i cu ei, ea nu-i poate învăța mai mult, și mulți trec de aici neimpăcați cu Dumnezeu. Multe mame ar vrea să aducă greșul lor la loc, multe să roagă pentru fiii lor, ba se roagă cu lacrimi, dară în toate să poate mai mult aceea cunoaște, că nu atâta le pasă de sârmanul lor, suflet nemuritor, ei pentru că iubesc corpul lor care și așa nu va moștevi împărăția lui Dumnezeu. Oare ce o revedere vor avea acele mame, și dacă fii lor au căzut pe câmpul de luptă ca oameni neimpăcați cu Dumnezeu, oare mai avea-or ei o revvedere fericită? Și mama, patria noastră, s'a îngrijit mult pentru buna creștere. cultură și înaintare a fiilor ei; dară oare pentru sufletul lor ce a făcut, ca să fie mântuit, cuvântul lui Dumnezeu vestit și păcătoșii aduși la cunoștința adevăratului Dumnezeu? Multe s'au neluat în socotință în asta privință, și înduratul Dumnezeu a trimis biciul său, războiul, ca să ne deștepte să cunoaștem cu toți, că nu am umblat pe cale bună; oare după sfârșitul războiului căuta-vor oamenii mari și mici ai țarei, ca să aducă la cale aceasta știrbitoră? Dee ne bunul Dumnezeu multă milă și putere a învinge atât pre vrăjmașul cel pământesc, cât și pre cel sufletesc, ca să înflorească în iubita noastră patrie lucrul împărăției cerești și să fie numele lui Dumnezeu mai mult respectat și onorat ca până acuma era. Ce ți-ar folosi înse, de ai birui toată lumea, și ții ai pierde sufletul? Oh întoarcete-te napoi la Dumnezeuul tău?

* * *

Foia „Neue Züricher Ztg.” scrie pe urma foiei „Voss. Ztg.”: „Dacă nu amăgesc toate, atunci pe lângă toate asigurările contrare a pașit starea

războiului peste culmea ei. Cei trei aliați stau nădăjduiește în celalalt, și acesta nu-i în stare, a împlini aceasta nădejde. Starea maritimă a Angliei nu-i nici cu un fir de păr mai favorabilă ca cu luni mai înainte. Pe terenul economic sunt puterile centrale un stâlp necălit de bronz, pecând dintre cei aliați numai Anglia stă încă în deplină putere. Franța și Rusia arată simptomele decadentei. Despre o învingere a triplei înțelegere nu-i vorba mai mult, acumai numai vorba despre lovitura cea grea."

* * *

Cu câțeva vreme mai înainte stătea într-o foaie engleză de cetic: „Germania și-a făcut așa mijloace puternice de apărare în Belgia, că în caz serios e greu a gândi, a o arunca afară. Înse în Belgia nici într'un caz n'ar fi iertat să rămână germanii, deoarece aceea-i în privința siguranței Angliei nesuportabil. Deci sunt cu norocul un număr de colonii germane (în Africa) ocupate, de acărora recăpătare tare mult ar plăcea poporului german. Cum ar fi dară, dacă am îmbia germanilor coloniile, dacă ar ieși afară din Belgia? Dacă apoi ar mai rămănea greutăți, atunci s'ar mai putea arunca o câteva însule sudice în grămadă." Asta-i cam înțelesul articolului, care să mișca în cotiri foarte precaute, dară nu de a fi înțelese pe dos. El conține încă mai mare interes prin aceea, că autorul lui are un frate, care-i editorul foiei oficioasă „Westminster Gazette". Doară-i aceasta indiferent, doară și are ceva însămnătate. Aici transpare o bucată de țintă engleză de războiu, nu după cum o trimbăză așanumiții Iingo, ci după cum o caută oamenii

trezi și precugetători a și-o face clar. Aici dară nu-i mai vorba despre zdruncinarea Germaniei, ci aici domnește numai aceea una grijă: Numai de am vedea pre germani scoși din Belgia!

* * *

Ceea ce întărește pre oamenii cei mari și mici în luptele lor așazise supraomenești, o aflăm noi, dacă căuțăm în viața și umblarea lor față de Dumnezeu. Într'o foaie era între altele și o epistolă a unui ostaș german, scrisă către sora sa: „În amurg," zice acolo, „cercetai biserica, unica casă a lui Dumnezeu în comună. Năntea altarului ingerunchia un soldat în mantie, care se ruga cu zel fierbinte. Fața lui era îngropată în mâni. Curios, a vedea pre acela pios în apropiere, așteptai, după ce gătai rugăciunea mea, înăntea bisericei. După cam o jumătate oară — s'a întunecat deja — păși acela ostaș din biserica, și eu privii în față lui — era împăratul. Am putea crede, că eu m'ași fi greșit. Dară împăratul mă grăi cu prietenie și conversă cu mine mai multă vreme. Aceasta pățanie făcu spre mine o impresie puternică."

Din Wge

MISSIUNE.

* **Botez în Parăcz.** Binecuvântat fie Părintele și Domnul nostru Iisus Christos, care ne-a dat o bucurie mare în ziua de 13 maiu, adecă la înălțarea Domnului, și ne-am bucurat și noi cu ingerii pentru mântuirea celor păcătoși, cari s'au întors prin pocăință la Christos, ca să-l urmeze. În oarele după amiazăzi a zilei numite am mers la apa Timișului, care curge prin comună. Actul botezului fu îndeplinit prin fr. Erdős, premergătorul adunării M.-Radna, care a cetic cuvinte ocazionale și un număr

frumos de popor a privit acest lucru mareș. Nouii botezați sunt 2 femei din Checia română, com. Torontal, 1 tânăr din Beregsău, 4 femei din Krassófüzes și 1 femeie din loc. Domnul să reverse ploua îndurării preste noule plante, învrednicindu-le, ca să aducă rod spre mărirea numelui său.

Trimes de Tim. Pascu, Parăcz.

* **Botez în Körösbánlaka.** Cu ajutorul bunului Dumnezeu au avut frații noștri din comuna susnumită o zi frumoasă de bucurie în 18 aprilie, când s'au botezat 11 suflete rescumpărate prin sângele Mielului în apa crișului repede. Vremea era frumoasă și poporul venise cu tot cu preotul lor să privească acest lucru frumos. Actul s'a îndeplinit prin fr. M. Brumar, care le-a și servit cu Cina Domnului tot la apă. Fie bunul Dumnezeu lăudat pentru charul său mântuitor, care l-a descoperit oamenilor.

sufletește, ci el ascultă de ispititor și cade într'un păcat urit. Așa o putem și noi păți, dacă nu lucrăm vine ispititorul și ne ademenește, ne face vinovați înaintea lui Dumnezeu. Să lucrăm dară pentru Domnul și în numele lui și nu vom avea vreme, a asculta de ispititorul. Pre David îl vedem după cădere, că-i muștrat, și el primește muștrarea și dacă nu-i pică bine, nu vinovățește pre alții, ci caută îndurare; ceea ce ne arată lămurit Ps. 51. Oare noi dacă cădem în ispită primim și muștrarea și căimu-ne din inimă pentru uriciunea făcută înaintea lui Dumnezeu. Noi toți, cu mic cu mare avem lipsă de o asemenea pocăință și mărturisire.

— — —

Duminecă, în 20. Iunie.

25. Fericirea iertării păcatelor.

Psaln 32.

Cuvânt de aur: „Fericit bărbatul, caruia s'au iertat păcatele, al cărui păcat este acoperit.“ Ps. 32, 1.

În dumineca trecută am văzut noi, cum fu David muștrat pentru păcatul său urit și am putut cu bucurie constata pocăința lui sinceră. El își cunoscuse vina sa și nu o ascunse, că o știa bine, că de Dumnezeu înzădar ascunde el. Astăzi îl aflăm iarăși ca om fericit, deși voia el să-și tacă păcatele, dară pirișul lăuntric, conștiința îl chinuia și el trebuia să se frângă și să se mărturisască. Dară ce o sântîre îl apucă apoi! Am putea spune, că era o ne mai spusă și ne mai pomenită bucurie în viața lui. El e un mântuit, iertat, rescumpărat, împăcat cu Dumnezeu și conștiința sa! Oh fericit David! Dară nu numai David o putea fi, și noi o putem fi, ba cu atât mai vartos noi, cari avem rescumpărarea și împăcarea mijlocită prin Domnul nostru Iisus Christos. Aceasta ar trebui să o arătăm noi și altora, ba copiilor claselor noastre în școala duminecală o putem arăta, dacă o avem și noi. Iar de nu?

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă, în 13. Iunie.

24. Cum muștră Nathan pre David.

II. Samuil 12, 1—10; 12—23.

Cuvânt de aur: „Inimă curată zidește întru mine.“ Psalm 51, 10.

În dumineca trecută am văzut noi, cât s'a știut David bucura, că bunul Dumnezeu i-a dat lui putere și l-a ajutat, că după multele ispite ajunse la tron și luă cetatea Ierusalimului, unde și duse cu mare bucurie chi-votul legii lui Dumnezeu. Până aici avuse el multe lupte crâncene și fu mult urmărit de Saul și oamenii lui. Dară acuma, după ce el de multe ori s'a luptat atât cu arma trupezască cât și sufletește ispitit fiind și fu biruitor, îl vedem acasă, până când alții stau în luptă, el are vreme, și în asta vreme neactivă vine diavolul cu ispita, și David nu să luptă nici

Duminecă, în 27. Iunie.

26. Căderea lui Absalom.

II. *Samuil 15, 1—10. și 18 cap. 1—15.*

Cuvânt de aur: „Copiilor, ascultați pe părinții vostri în Domnul, căci aceasta este drept.” Efes. 6, 1.

În duminica trecută am văzut noi fericirea lui David pentru iertarea păcatelor, dară astăzi vedem noi un lucru trist pentru el. David păcătui greu și Dumnezeu muștrându-l prin Nathan îi și făgăduise, că va scula pentru acest păcat chiar din casa lui contrari, ceea ce vedem la Absalom. Noi vedem pre Absalom, cum își făcu prietenie cu oamenii și cum să linguși, până ajunse plăcut năntea lor. Absalom era și fălos pe frumșeta sa, și asta i-a fost o cursă. E pagubă a ne mândri cu frumșeta noastră și a ne închipui ceva, aceea nu ne face mai plăcuți lui Dumnezeu. O inimă sdrobită și un duch umilit e cu mult mai primit. Aici vedem noi și capătul lui Absalom, și am putea spune: el era un fiu al năcazului pentru David; o adevărată pedeapsă. Dară ori și cum, noi găsim și la părinți răi, copii ascultători și supuși. Absalom nu o era. Nici sfârșitul lui n'a putut fi bun. El n'a respectat pre tata său, și nici pedeapsa lui Dumnezeu nu o putu încunjura. „Copiilor, ascultați de părinții vostri!”

Al III-lea pătrar.

Duminecă, în 4. Iulie.

27. Jelea lui David pentru Absalom.

II. *Samuil 18, 16—33.*

Cuvânt de aur: „Fiul înțelept învește pre părintele său, iar omul nebun nesocotește pre muma sa.” Prov. 15, 20.

În lecțiunea din urmă am văzut noi, cum era Absalom de fălos, apoi desprețuitor de părinte și în urmă spânzurat de însăși fala sa. Da, păcatul este ruinul oamenilor, și a fost și a lui Absalom ruin. Totuși o sâmtăște David ca un tată și plânge

pre fiul cel rău. Lui David îi pare rău că a murit în așa o stare și-i pierdut pentru totdeauna. Oh căți părinți au plâns de atunci pre fiii lor pierduți și morți în păcatele lor. Pre căți părinți îi doare, că fiii lor să apropie de mormânt și nu au ne-dejdea vieții vecinice, ei sunt pentru totdeauna pierduți. Nu am vrea noi să fim ca niște arătători de cale acelor copii, cari sunt încrezuți în mânelor noastre? Auzi cuvântul: „Fiul înțelept înveselește inima părintelui său.” Da dacă am căuta noi cu serioșitate să-i aducem la Iisus: El de sigur îi poate face înțelepți.

Duminecă, în 11. Iulie.

28. Cum este Solomon uns ca rege.

I. *Regi 1, 28—40.*

Cuvânt de aur: „Recunoaște pre Dumnezeu părintelui tău, și-i servește cu toată inima și cu bună-voiață.” II. *Cronica 28, 9.*

În duminica trecută văzurăm noi, cum David jăli pre fiul său neascultător, pre Absalom. Nu avea el bucurie de așa un fiu, dară l-a durut că nu a căutat a servi lui Dumnezeu. Astăzi stă năntea noastră un alt chip. Este ungerea lui Solomon ca rege. Deși voia să se arunce altul ca rege, adevă Adonia, care încă era un fiu al lui David, și mai bătrîn decât Solomon. Dară lui David fu de Dumnezeu hotărît, că Solomon să fie rege în locul lui. Acuma iarăși vine omul lui Dumnezeu, Nathan la David și-i amintește cazul cu Adonia și spune și despre Solomon. Fîrește, că proclamarea lui Adonia nu avea nici o valoare, că nu era nici cu învoiala regelui, și nici de Dumnezeu hotărîtă. Solomon este deci unsul și noi îl aflăm ca unul, care pleacă urechea sa a asculta de sfatul tatălui său. Astfel o au cei temători de Dumnezeu todeauna bine. Să ne supunem dară cuvântului lui Dumnezeu umilindu-ne, și El ne va înălța la timpul său.

Pentru Duminecă, în 18. Iulie.

29. Solomon își alege înțelepciune.

I. Regi 3, 5—15.

Cuvânt de aur: Prov. 9, 10.

CÂMPUL DE LUPTĂ.

În zilele din urmă au fost lucruri mari pe câmpurile de luptă. Vestii de biruință au ajuns din mai multe părți. Din acestea e cea mai însemnată aceea biruință, care au luat-o trupele unite austro-ungare-germane în Galiția de apus asupra rușilor. În Galiția apuseană dela partea mijlocie a carpaților com. Șaroș, în sus spre miazănoapte până la riul Vistula, așadară pe o linie de cam 90 km. au stat în față trupele noastre cu trupa cea mare a rușilor. De amândouă părțile bine întăriți, săpați în pământ ținură lupte mai mici. În a 2-lea maiu înse dimineața au început trupele austro-ungare-germane cu foc înfricoșat de tunuri un atac tare și general contra porzițiilor ruse, din care urmare a fost, că deja în a 3-lea în mai multe locuri rupseră fronturile rușilor și siliară pre vrăjmaș la retragere grăbnică pre care urmărindu-l, a înaintat în două părți, într'atata, ca nu preste mult ajunseră riul Visloc, preste care apoi trecând și au înpins în partea de miazăzi pre ruși din pasul duklei și părțile acelea. Prin aceasta înaintare trupele ruse din Ungaria, pe partea hotarului comitatului Șaroș și Zemplén ajunseră în mare pericol, că calea le-ar fi fost din toate laturile închisă, și pentru aceea a început și de aici a se retrage iute, unde într'o parte încă în decembrie anul trecut s'au fost încuibat bine. Trupele noastre și aici i-au luat la urmărite și în unele locuri i-au încunjurat într'atata, că abea putură scăpa. Din urmarea acestora Ungaria

este de tot curățiță de trupele ruse, și acuma nu mai sunt ostași vrăjmași înarmați în țară. Orașul Tarnov după bombardare înfricoșată l-au ocupat trupele noastre și acuma să află vrăjmașul dela Vistula până la pasul Ūzsok, așadară pe un front de mai mult ca 200 km. în retragere.

Urmărirea curge pe tot locul pe asta linie, dară firește, că în unele puncte să apără vrăjmașul cu amărăciune. Numărul prizonierilor a crescut în zilele dintu la 30.000, după 2 zile la 50.000, și iarăși la 2—3 zile la 80.000, apoi să sui la 100.000, adică așa să prețuiește numărul lor, că a statori sigur nu s'a putut încă. Numărul tunurilor prădate a ajuns până acuma (10-lea) 60, 200 mașine de pușcat, foarte multă munițiune, pușche și trăsuri cu bagagiu, în mânele trupelor noastre. Trupele noastre deși destul de iute, dară totuși cu pază merg înainte, ca-i probabil, că trupa rușilor să mai capete trupe ajutătoare, dară oareunde să așează în poziție mai trainică. Dară în ținutul galiției de amiază-răsărit încă au cererat trupele noastre biruință și au ocupat un oraș ce zace dincolo de riul Dniester.

Vești de biruință au ajuns și de pe câmpul de luptă de miazănoapte a germanilor. Germanii au pătruns dela Prusia spre nord pe teritorii ruse în ținutul Curlandei și încă pe unele locuri în depărtare de 150—160 km. Au cuprins orașul Libau, unde luară magazini mari de muniție în posesiune. Jos pe lângă riul Niemen între Vilna și Savle au nimicit drumul ferat a rușilor.

Și din Dardanele vin așa vești, că turcii au bătut trupele vrăjmașe ce veniră pe uscat.

Înse un caz mare bătător la ochi e acela, că submarinele germane au cufundat vaporul cel oriaș cu numele Lusitania a societății eugleză de navigat anume Cunard. Lusitania

a fost una din cele mai mari corăbii din lume, care avu peste 2000 oameni, din cari 1000 și-au pierdut viața, între cari au fost și oameni milionari americani, și cari au fost înainte dojenii prin germani, a nu călătorii că o pot rău păți; dară Anglia luă garanță, că să nu să teamă. Și ce ajunge garanța oamenilor. Dela 23. maiu avem un mai nou vrăjmaș, care din prietin ni s'a făcut vrăjmaș. Acest mai nou vrăjmaș este Italia, cu care încă stăm în luptă. Noi să nu încetăm a ne ruga!

Despre rugăciune.

„Să creștem în toate către dînsul, care este Capul, Christos.” (Efes. 4, 15.)

Creștinii cei adevărați trebuie să crească în toată privința către Christos, precum crește toate, în cari este viață, și așa trebuie să crească și în rugăciune, ca să nu bolborosască numai cineva, ci să se roage. Ca rugăciunea cuiva să fie ascultată, trebuie să cunoască respectivul regulile date de Domnul în privința rugăciunii.

Rugăciunile să împărtășe în 3 clase: Personale, familiare, și comune. Rugăciunea cea personală a aceea, când rugătorul să deosebește, intrând în camera sa, unde poate liber vărsa toată durerea sa înaintea Domnului, cum o făcu și Domnul Iisus mai de multe ori; și acela creștin e fericit, care să deprinde des cu așa rugăciune personală.

Rugăciunea cea familiară e aceea, care nici dintr'o casă creștină nu-i iertat să lipsască. La care toți membri familiei, dela cei mici până la cei mari, trebuie să iese parte, cu servi și serve, și dimineața și seara. Că în care casă asta nu se ține, acolo nici nu locuiesc creștini, și în acele căși domnește diavolul cum lui îi place. Iar unde se face, acolo este pace și bucurie sfântă.

Rugăciunea comună să ține în

adunare. La rugăciunea personală și familiară ficcare poate aduce oriși ce lipsă sau ori ce dorință are cineva, și asta și trebuie să se facă. Iar la rugăciunea comună, în adunare, mai cu samă lucruri comune ale împărăției lui Dumnezeu trebuie amintite, și nu lucruri familiare ori personale, sau să zică cineva Tatăl nostru; ci cel ce conduce oara de rugăciune trebuie să aibe ponturi însemnate, pentru care să se facă rugăciune. Și la acele ponturi (sau obiecte) să fie pregătit cu cuvinte îndemnătoare din sf. Scriptură; nu numai din psalmi, ci din oriși care carte a Scripturii. Și el să nu țină predicăție la rugăciune, ci prin puține cuvinte să arate lipsa și scădînța, și să deie îndemnare însuflețitoare la rugăciune. Și rugătorii iarăși să iese sama, că ce fel de obiecte de rugăciune s'au arătat, și pentru acelea să se roage ficcare. Și dacă asta nu se face așa, după aceasta regulă, atunci numai bolborosirea face și din partea celui ce conduce oara de rugăciune, și din partea rugătorilor. Și asta nu aduce nici un folos, ci este numai pierdere de vreme.

Sfârșitul va urma.

Întrebări biblice.

Pentru astădată lăsăm întrebările, că deși își pun mulți silința a cerca, totuși nu li se ajunge de acuma vremea. Înse a cerca scripturile și a se deprinde cu aceea cât mai mult, este de folos la toți. Cu ajutorul bunului Dumnezeu ne-om întoarce apoi la vremea sa iarăși la întrebări.

Întrebările din trecut au fost: 1. Achan, Iosua 7; 2. Anania și Safira, Fapt. 5; 3. Ilie și Elisei, I. Regi 17; II. Regi 4; 4. Profetul din Iuda I. Regi 13.

Au delegat: Keres Maria și Florița, Pernyovan Roza, Andras Roza, Barba Sida și Neța Sofia — O-Palos, Oräden Saveta — Ménes, Sfât Sena și Lucaci Catita — Kúrtös, Bora Toader, Popa Moise — Tulka, 1. 2. 3. 4. Baban Maria și Tereza — Arabagia, România, 3. 4. Bradin George — Aradkövi,

2. 3. 4. Dinga Ioan — Körösfeketető, 2. 3. 4. Vanc Mitru, Trimbița Anuța, Cornelia și Marica, Grosan Florița și Simarton Elena — Világos, 1. 3. 4. Șiclován Pavel, Susan Mihaiu, Pelau Mihaiu, Tomuța Stefan și Popa Dinonisie, ostași în Arad, 1. 2. 3. Tarcin Mihaiu — Ormindia, 1. 3. 4. Pușcaș Toador — Sănmiclăuș, 3. 4. Ungurean Ioan — Sziute, 3. 4. Gărdan Emilia și Livia, Petrișor Livia și Șteva, Leticia Josan și Rotar Maria — Ó-Pécska, 2. 3. Șerban Nușca — Sikló, 2. 3. Farkas György, Mariska și Juliska — Nagylak, 1. 3. 4. Dan Mariska — Nagylak, 1. 3. Dehelean Dinca și Blagova — M.-csanád, 1. 3. 4. Bacis Ioan, Balta Vasilie, Cure Iosana, Sida Iulia și Ștef Zena — Kovászi, 1. 3. 4. Iova George, Muntean Petru și Maria, Stan Ioan și Maria, Balaș Săcui Rozalia, Ollar Ilona, Stan Susana și Floare și Santău Ficuța — Kétegyháza, 2. 3. 4. Neța Maria, Ana și Saveta — Ó-Palos 1. 2. 3. Tortan Silvia și Dimitrie — Ó-Palos, 2. 3.

Spre atențiune.

Toți iubii nostri frați, prietini și on. cetitori, la cari le lipsește ceva, spre pildă ar scria după foi, ori după cărți, să facă bine a nu mai scria în limba română, deoarece și acela un român, care îl aveam acolo, a trebuit să meargă în serviciul patriei; ci cei ce vreu să scrie, scrie ori în limba germană, (nemțeste) ori în limba maghiară (ungurește) că altecum nu să înțelege și pot rămânea comănde neimplinite. Adresa tot aceea rămâne. Salută pre toți cu iubire

Redacție „Adevărul“.

POȘTA REDACȚIEI.

Fr. Georgiu din Zsák. Cei ce primesc foaia și o cetesc, fie cine o fi, are a răspunde pentru prețul ei. Iar dacă la cineva nu-i lipsește, nu o primească. Până o primești, ai să o și plătești. Nici noi nu putem face cheltuieli fără de scop. De altcum nu la redacție trebuie scris, ci la tipografie pe adresa cunoscută. Salutarea iubirei B.

„PATRU ANOTIMPURI“

**Calendarul
Poporului Creștin**
încă să mai poate căpăta.
Prețul este de 10 fileri.

Tot așa și calendarul maghiar:

„NÉGY EVSZAK“

„MULT JELEN JÖVŐ“

precum și calendarul german:

„JAHRESZEITEN“

și calendarul slovacesc:

„ŠTYRI ČASTKI ROKA“

Toate aceste să pot căpăta la:

WELKER JÓZSEF

Budapest, VII., Hársfa-utca 33.

Au apărut

Tractate nouă

în limba Maghiară, Germană și Română.

În limba română până acuma au apărut 7 feliuri.

Cineva scrise: „Trimeteți din fiecare câte o sută.“ O sută din ele costă 50 fileri. Ele sunt foarte interesante și de folos a missiona cu ele ori unde. Să pot ușor trimete la soldați în câmpul de luptă.

Să pot căpăta la:

Welker József, Bpest, Hársfa-u. 33.

Tractatul: **Pentru ce creștinii țin
Dumineca.** Să capătă pentru 4 fil. la:
Berbecar Vazul, Körösbököny, Aradmegye.

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.

Editor: Tipografia Baptistilor din Ungaria.